

ALBUM NGÂM THƠ

ĐẠI HIỆP

MỤC LỤC

1. BÌNH DỊ
2. TRÀ CHANH
3. THẤY GÌ
4. MỸ
5. ƯƠM
6. MỞ CỬA A TỖ
7. BÀI THƠ NĂM CŨ
8. ĐIỀU BÔNG HỒ SỰ
9. BẦY CHỪ BẦY ĐẶT NGHE MƯA LẠI BUỒN
10. LẠC
11. BẢO VỆ MÔI TRƯỜNG
12. NGỘ NHẬN
13. TÌNH TANG BIẾN HÓA
14. KHUNG TRỜI HỌA LẠI

◊◊◊◊

BÌNH DỊ

(Tặng niềm tin).

Từ bi Phật dạy còn vang vọng
Chúa bảo lòng người hãy bao dung
Cúi lạy trời cao ba tấc lạy
“Ba ngàn thế giới” ở trong tâm.

Nho gia xem trọng lời trung nghĩa
Sáng cả đất trời thuyết “Chính Danh”
Người ơi đứng giữa trong trời đất
Không thẹn với lòng mới chính danh
Một đời Khổng Tử bao lưu lạc
Trung nghĩa ngài đem để ở đâu?
Bầy nước tình người trong máu lửa
Trung quân lại đặt trước bệ châu!?
Ngón tay giả tướng trắng vành vành
Sắt vàng xiềng xích cũng như nhau
Trung nghĩa lâu son – trung nghĩa rơm
Trung nghĩa tù mù – rớt vực sâu.

Mặc gia chủ thuyết lời “Kiêm Ái”
Thương người như thể với thương thân

Vốn biết yêu mình – điều dễ hiểu
Yêu người – đâu dễ thế đâu anh!

Chuyện tưởng là không nhưng lại có
Chuyện dường như có lại là không
Cúi lạy trời cao ba nghìn lạy
Mang thuyền bình dị chở tình thương.

◊

TRÀ CHANH

Sáng nay anh đi ra chợ
Trà chanh chua ngọt mê người
Pha lê bóng người áo tím
Xinh xinh em đứng bên đời.

Huế là mộng tưởng Huế ơi
Anh đi chân đất đội trời
Oằn lưng gánh tình vẫn nặng
Tím trời vạt áo em ơi.

Sông Hương nước lũ vàng hanh
Múc về pha nước trà chanh
Vị tình hớp liền một ngụm
Lung chừng ghen đắng hôn anh.

-

(*) “Trà Chanh” là biệt danh một người bạn gái.

◊

THẤY GÌ

Thấy gì em có thấy không
Một chiều gió lộng tông ngồng tơ bay
Sợi dài trong suốt lẳng lay
Mắt nghiêng mắt ngó ô hay sợi gì!

Thấy gì em có thấy chi
Tiếng con bò ợ thở khi góc tre
Em ơi! che miệng mà nghe
Tình ta chưa loét quả me trong lòng.

Thấy gì một cuộc sắc không
Đèn khuya bóng ảo hồng hồng má em
Tĩnh người vô ngã bóng đêm
Tàn trong bóng lụi bên thêm sắc không.

Thấy gì ở tận bờ sông
Ngồi buồn cục đất ném không thềm nhìn
Thấy gì áo hở xinh xinh
Chổng chơ thành thị dáng hình “xéch-xi”. ⁽¹⁾

Thấy gì có được mấy khi
Tiếng con đẽ gáy bên lề ô tô
Góc đường quán nhỏ cái xô
Ngàn cơn bát đĩa mộng mơ văng dầu.

Thấy gì em có biết đâu
Trời xanh biêng biếc là màu “ô-giôn” ⁽²⁾
Đại bàng tung cánh hùng hồn
Một chiều tránh bão bồn chồn rét run.

Thấy gì ở tận góc trời
Một người mong ngóng áo phơi mộng thường
Ngẩng nhìn một vệt khói sương
Mà len ngoắc ngoẻo nẻo đường thế gian. ⁽³⁾

-

(1) Sexy (tiếng Anh) là gọi cảm, gọi tình.

(2) Ozone (O_3) là dạng thù hình của khí ô-xy, tập trung ở tầng bình lưu khí quyển trái đất.

(3) Hai câu thơ “Ngẩng nhìn một vệt khói sương. Mà len ngoắc ngoẻo nẻo đường thế gian” có xuất hiện trong phần II của truyện thơ “[Lục Kiều Thời @](#)”.

◊◊◊

MY

My kiều thất lạc bóng chim rơi
Ai giăng lưới cá bắt vịt trời
Đùa ngông như thể sông trong suối
Đầu kim đựng biển ngộp hoài hơi

Buồn buồn sóng bạc chảy nguôi nguôi
Cái hoa bé xiu thể mà vui
Một, hai, ba, bốn... thành vạn ngữ
Góp lại vo tròn một chữ vô

Tròn tâm bi tận cùng hang hóc
Lăn hoài cho tróc cái gai đi
Xóc tay tuần tuột bao nhiêu thứ
Lỡ bộ chạm tình ngón bé yêu

Giếng soi My Nương còn sợi tóc

Vết hoài chỉ thấy giọt nước trong
Chỉ vì huyền sử thêm my lực
Vì em quá bé mới yêu thêm.

◊◊◊◊

ƯƠM

Chiến tranh qua đã lâu rồi
Vết thương ngày ấy trên người còn đau?
Nhói lòng như cắt cuống nhau
Thôi đừng kể lại bạc đầu bé con

Anh hùng máu thấm như son
Cho màu cờ vấy gọi non núi hồng
Lặng người tiếng nấc thỉnh không
Lời ru của mẹ chắt chồng đợi con

Rừng khuya cánh võng cuốn tròn
Thịt da tan cả vẫn còn nắm xương
Linh hồn gọi bụi chiến trường
Tinh thần bào chiếc gậy đường Trường Sơn.

Thôi đừng nói chuyện thiệt hơn
Tắm lòng xóa hết mọi hờn căm qua
Giang sơn thu mỗi một nhà
Những người đã khuất thiết tha gọi mừng.

Nếu thương hết dạ mà thương
Người dung nước lũ chẳng thương bao giờ
Phương trời xa lạ đừng mơ
Đồng tiền cái bánh xe bò nó lăn
Đường quê dập nát bao lần
Đừng quên vụn vỡ dưới lằn xe qua.

◊◊◊◊

MỞ CỬA A TỖ

Từ nay tôi chẳng còn buồn
Vì em cướp cạn nỗi buồn của tôi
Từ nay tôi lại thấy vui
A Tỳ địa ngục mở hồi chuông ngâm

Phật người ma quỷ ôm chầm
Hót lên mấy tiếng tay cầm lấy tay

Điệu “Van” ⁽¹⁾ cùng nhảy cuồng say
Quan Âm cười ngất ôm xoay thị Mầu
Quang Trung xoa vôi cái đầu
Thấy mình trọc tếu qua cầu thành sư
Ừ thôi thoáng chút ngân ngừ
Cười vang ngật ngửa nhà sư anh hùng

Trí Thâm gây quật Đài Sơn
Triều âm sóng vỗ nổi hờn mắt tiêu ⁽²⁾
Mâu Ni thả một cánh diều
Che trùm trời đất cái diều hư không.

Hào quang lấp ló chùa trong
Khói nhang quần quít như vòng xích treo
Tôi đu qua một cái vèo
Bờ tường hoa chúc bắt heo mập về
Tỳ kheo la hán tung hê
Đẩy đưa cảm thạch lõi về Phật quang
Ồ là chạm lóc mấy gian
Tôi qua bên đó thấp làn hương ca
Chách bùm, bùm chách, cha cha
Niệm câu phật hiệu gọi là “Tăng-gô” ⁽³⁾.

Nhìn qua bát nước ngọc hồ
Thấy trong bóng múa lô nhô có mình...

-

(1) Điệu khiêu vũ Valse.

(2) Có người bạn gái mang biệt danh “Triều Âm”.

(3) Điệu khiêu vũ Tango.

◊◊◊◊

BÀI THƠ NĂM CŨ

Bài thơ năm cũ giờ coi lại
Nháo nhào câu chữ rồi cả lên
Bỏ thương vương tội không đành xé
Mà giữ làm gì được mấy xem.

Bài thơ năm cũ hơi nhòe nhoẹt
Lẫn lộn nổi lòng mắt với mưa
Chữ to phóng độ cuồng tâm tưởng
Chữ nhỏ lằng nhằng dở hơi chưa.

Bài thơ năm cũ gieo lạc vụn
Điệu chết cuối vắn nẻo cụt câu
Sông nhỏ ngoằn ngoèo xa biển lớn

Lặn vào kênh rạch ngọn sâu đâu.

Bài thơ năm cũ ta rao bán
Mà chẳng ai mua một cảm hoài
Thì thôi bán quách cho nhan sắc
Đổi một nụ cười mép xách quai.

Bài thơ năm cũ hơi nhòn nhọt
Ta nắm đuôi tay chạch lẩn bùn
Bọt nước khua tan người vãn cảnh
Lầu hoa thư tịch ngộ tâm xuân.

-

(1) Nguyên tác câu thơ là “Nháo nhào câu chữ lợm cá lên”.

◊◊◊

DIÊU BÔNG HỒ SỰ

Có người con gái lấy chồng
Có người tìm chiếc lá hồng quái diêu
“Cuống rạ đồng chiều” ⁽¹⁾ nói liêu mê muội
Hỏi cột đèn trên đời biết có lá diêu bông?
Quay quắt nỗi lòng buột mồm nên thơ hi hữu
Lá nên danh cũng bởi một cuộc tình
Váy Đình Bảng bằng lăng cầm buông tiếng
Bến Tầm Dương lạc phách tỳ bà hoen.

Độ bao lần tôi có tìm lá diêu bông
Xoài, mận, ổi đầy vườn rơi lá rụng
Diêu bông chắt lẩn vào thân cây lá cỏ
Ngược gió trời chiều hét to cho thỏa
Làm quái gì có chiếc lá diêu bông!

Nghe câu hát sang sông sáo kêu rôm rả
Ô hay diêu bông là tiếng gọi của luyến lưu
Khi nàng về cõi khác...

Tôi ngồi lại
Diêu bông nhạt đầy túi
Cầm không đặt
Thả lên trời lướt nhẹ nét nga mi.

-

(1) Bài thơ “Lá Diêu Bông” – Hoàng Cầm.

◊◊◊

BÂY CHỪ BÂY ĐẶT NGHE MƯA LẠI BUỒN

Hững hờ chuyện cũ mưa xưa
“Bây chừ bây đặt nghe mưa lại buồn” ⁽¹⁾

Động lay cuồng vội xưa thương
Bây chừ đừng dừng lời đường mật kia

Nhùng nhằng bẻ gỏi làm hai
Xếp cho phẳng lặng hình hài ẩm êm
Trăng gieo một lúm duyên ngằm
Không ngờ lộ liễu lớn dần thành em.

Trong mưa ai bắt ngọn đèn
Cho mưa len lõi vào tim người nhìn
Trắng đêm từng giọt thanh minh
Nhìn mưa không biết là xinh hay buồn

Đàn mưa bài cũ thơ thương
Lần theo vết mực thấy buồn nôn nao
Trăng soi xa lắt ngọn đầu
Tôi nhìn với ngọn sâu đâu đáng ngằm.

Kiếp người đủ vốn trăm năm
Trả sao cho hết vụn năm mưa dài
Yêu đương, sống chết, tình say...
Những điều sáo rỗng lại hay không ngờ!

Tháng năm mưa chẳng trái mùa
Rồi đây sẽ đến một mùa không mưa.

-

(1) “Bây chừ nghe mưa lại buồn”: Lời bài hát “Mưa trên phố Huế” – nhạc sỹ Minh Kỳ và Tôn Nữ Thụy Khương.
Bốn câu thơ mở đầu từ thơ của người bạn gái biệt danh Scarlett.

◊◊◊◊

LẠC

Dường như em đã gặp ta
Ở đâu đó trong bao la đất trời
Từ ngày lạc mất em tôi
Loay hoay tìm mãi nụ cười hồn nhiên

Giá như được một lần điên
Là siêu thoát mọi muộn phiền thế gian
Dung nhan một cuộc hoa tàn
Nhu sượng buổi sớm và bàn tiệc vui

Có khi những tưởng ngậm ngùi

Bỗng dung thành một trận cười không đầu
Góp lời mặn ngọt cho nhau
Thành bao nhặt nhạnh cỏ nhàu nhặt vương

Cao sang hẳn có tầm thường
Cũng điều mọi rợ chưa tường đặt tên
Văn minh như một ngọn đèn
Không soi được khoảng tối đen chân mình

Nguyễn Du thương lắm nàng Kiều
Tiểu Thanh và cả ngoa điệu của đời
Lời quê có hẳn đông dài? ⁽¹⁾
Những điều trắc ẩn đâu cười cũng đau.

-

(1) “Lời quê chấp nhặt đông dài. Mua vui cũng được một vài trống canh” – Truyện Kiều – Nguyễn Du.

◊◊◊

BẢO VỆ MÔI TRƯỜNG

Trời đất mang mang trong câu thơ thuở ấy
Mới hay rằng chật hẹp đến không ngờ
“Bầu trời trong quả trứng”
Trái đất như bào thai
Và sinh linh như cỏ may ai rải đầy ngẫu hứng
Lông tơ một sợi
Mất trong xanh thấy cả biển hồ đầy
Bình đẳng một ngày muôn thú chạy quay quay
Khi con người tỉnh giấc ngủ cuồng say
Dòng sông nhẹ nhàng chảy ngược vào tim
Và sắc huyết không còn màu đỏ
Thành bất cứ màu gì miễn dịu dàng như đôi mắt em.

Em ngồi hát đong chân trên mỏm đá
Bốn mùa bị cột trong câu ca luyện ái
Và thời gian đổ nhào ngã xuống
Thành đồng bùn vun bón cho cây xanh.

◊◊◊

NGỘ NHẬN

Em hãy hát bài ca ngộ nhận
Tính tình tình tính tính
Ngộ nhận trong lòng ngộ nhận khăn tay
Lá là là lá là
Ngộ nhận một ngày vong mệnh cuồng hoa

Ngộ nhận ta-người khác biệt lâm ly

Em có hát bài ca cũ xì cũ rích
Nhắm nháp từng lời, nuốt trọng tâm tư
Ở thế thời gian có khi ngắt quãng
Nhịp phách đi theo đúng một gọi là
Ngộ nhận rằng mình hiểu ý người xưa

Người thương nhau chưa trọn một con đường
Xe qua đây lễ vật
Ngộ nhận thánh thần sẽ xót thương

Chiến tranh vốn bất tường
Xương máu mình phân bón quê hương
Cây sinh nổi buồn lơ lửng
Người sau gở xuống vẫn chưa xong

Xin cúi đầu buông lời ngộ nhận
Nhưng ngộ nhận là gì? Quá đổi mộng lung!

◊◊◊

TÌNH TANG BIẾN HÓA

Anh ngồi nặn mãi câu thơ
Quanh đi quẩn lại những tờ thư xưa
Cái thời lục bát nắng mưa
Hoa thơm cỏ dại còn chưa bén mùi
Thơ tình lắm mất nhiều môi
Bùa tình vẽ mãi đến hồi mất thiêng.

Lạy trời nếu được cuồng điên
Nâng thơ ở lại đừng biên biệt xa
Buồn vui thoáng chốc thôi mà
Váy hồng thơm nắng đừng cà rốn anh
Hít luồng thi hứng thơm nồng
Vận công xóa sạch lối mòn thói quen.

Lục bát mấy lần thương đọc hoài cũng chán
Câu chữ ngày xưa gởi lại cho trời
Thơ hay chỉ viết một lần
Dùng theo lối cũ sẽ thành bán rong
Dẫu có mòn chân tình ca hạ giới
Người mua ngán ngẩm nét thân quen

Lục bát từ đây trùm chắn mộng ảo

Tứ tuyệt ngược dòng tàu thủy máy bay
Cơ khí vào thơ găm cho rơi chữ
Biến hóa hình thù chẳng thể gọi tên
Một cuộc trường chinh không cần đích đến

Một cuộc trường chinh vô hạn không thời
Anh có yêu em dám cầm thơ trong sa mạc
Khắc hạt cát vàng mỹ lệ bóng hình em.

◦◦◇◦◦

KHUNG TRỜI HỌA LẠI

Người đem thơ lửng lửng trời
Vài câu nhăng nhít viết rồi lại quên
Khung trời họa lại mộng mênh
Ước sao tả hết những bình dị thôi
Vô thanh là nói hết lời
Nhà thơ sống tận một đời phàm phu.

Đông qua xuân lại hè thu
Bốn mùa xoay tít đèn cù mới vui
Nỗi buồn trắng tỏ đầy vơi
Niềm vui như cả bầu trời ôm trắng
Người ơi hãy cứ viết nhăng
Trăm năm lạc tiếng đàn cầm bên tai
Những gì còn lại hôm nay
Trời xanh mây biếc và bài thơ hay
Tiếng đàn như giọt rượu say
Mà người gảy đã gót hài cũng không. ⁽¹⁾

Đời thơ hoa nở một lần
Một ngày sẽ đến ứa tàn mà thôi
Mang hương sắc đến cho đời
Người ơi hãy viết những lời gió bay
Đâu rằng uống rượu vì say
Chẳng qua chỉ để đọng đầy cuộc vui
Này em cạn chén uống vùi
Để ta còn hứng viết xuôi mấy dòng
Có chàng thi sỹ lông bông
Đèo nàng nữ sỹ bình bông xuống lên.

Khung trời họa lại mộng mênh
Yêu người bằng cả cuộc tình tài hoa
Người ơi đừng biết đến ta
Mà thương một tiếng đàn và bài thơ.

-

(1) Cảm hứng từ chuyện Đạt Ma Tổ Sư.